

Kaleb en zijn dochter Aksa

We gaan het hebben over Kaleb en zijn dochter Aksa. Beide hebben zij geschiedenis gemaakt.

Over het geloof van Kaleb – niet het geloof in zijn eigen kracht maar zijn geloof in de kracht van de levende God – kunnen wij nu overal in de wereld in de bijbel lezen.

Over zijn dochter Aksa is minder bekend, maar ook zij heeft de bijbel gehaald én dat niet alleen: zij heeft ook het Nederlandse liedboek Opwekking gehaald. Daar komen we straks nog op terug.

Eerst over Kaleb. Hij behoorde tot de 12 verspieders die het land Kanaän gingen verspieden, voordat Mozes er in wilde trekken.

Die 12 verspieders waren mannen van naam. Het volk Israël had immers 12 stammen en de hoofden van elke stam

werden aangewezen als verspieders.

Daar gingen ze dan op weg en zij verkenden het land. Ze namen van hun verkenningstocht ook iets mee. Dat lezen we in Numeri 13:23 en 24 waar staat:

Toen zij in het dal Eskol gekomen waren, sneden zij daar een rank met een tros druiven af, die zij met hun tweeën aan een draagstok droegen; ook enige granaat appelen en vijgen.

Die meegenomen vruchten zijn een beeld van de vruchten van de Geest en het beloofde land is een beeld van het deel krijgen aan het nieuwe leven in Christus.

In het land dat zij verkenden waren versterkte steden zoals Jericho met dikke muren en ook woonden er op sommige plaatsen reuzen in het land.

Die reuzen zijn een beeld van de zonde.

In het nieuwe testament b.v. in Col. 3 wordt eerst uitgelegd dat Christus ons leven is en dat wij zullen doden de leden die op de aarde zijn en aan zullen doen het nieuwe leven in Christus.

En omdat wij zelf niet meer leven maar Christus in ons leeft is dat mogelijk.

Doodt dan de toorn, heftigheid en kwaadheid. Die kunnen zo sterk lijken dat wij ze kunnen vergelijken met de reuzen, de Enakieten, die de verspieters zagen.

Maar ook worden wij in Col. 3 aangespoord om de vruchten van de Geest aan te doen. Doet dan aan, als door God uitverkoren heiligen en geliefden, innerlijke ontferming, goedheid, nederigheid, zachtmoedigheid en geduld.

Die plaats (waar de verspieters die mooie druiventros afsneden) noemde men het dal Eskol wegens de druiventros, die de

Israëlieten daar afgesneden hadden.

Het Hebr. woord "Eskol" betekent "druif."

Dat was dus een mooi gezicht toen die 12 verspieters terugkwamen. Een grote druiventros die ze met z'n tweeën moesten dragen en andere verspieters droegen mooie granaat appelen en vijgen.

Maar we krijgen niet vanzelf deel aan het nieuwe leven. Er waren daar in Kanaän ommuurde steden en sterke reuzen.

Reus ongeduld en reus kwaadheid en reus heftigheid en reus ergernis.

10 van de 12 verspieters gebruikten hun verstand . Zij zeiden: het kan niet; die reuzen zijn te sterk en de muren te dik.

Maar 2 van de verspieters zeiden: het kan wel, want we

hebben een goede, grote en sterke God.

10 verspieders maten de tegenstanders af met hun eigen kracht en zeiden toen: het kan niet. En gemeten naar eigen kracht lukt dat ook niet. Men kan in eigen kracht geen overwinning krijgen over heftigheid, ongeduld of onreinheid.

Maar 2 verspieders, namelijk Jozua en Kaleb steunden niet op hun eigen kracht maar geloofden in de kracht van God.

We lezen vanaf vers 25:

25 Na verloop van veertig dagen keerden zij terug van het verspieden van het land;

26 Zij gingen op weg en kwamen tot Mozes en Aaron en de gehele vergadering der Israëlieten in Kades, in de woestijn Paran, en brachten hun en de gehele vergadering bericht en toonden hun de vrucht van het land.

27 Zij verhaalden hem dan en zeiden: Wij kwamen in het land, waarheen gij ons gezonden hadt, en ja, het vloeit van melk en honig, en dit is zijn vrucht.

28 Het volk echter, dat in het land woont, is sterk en de steden zijn ommuurd en zeer groot, en ook de kinderen van Enak zagen wij daar;

29 Amalek woont in het Zuiderland, de Hethieten, Jebusieten en Amorieten wonen in het bergland, de Kanaanieten aan de zee en aan de oever van de Jordaan.

Een prachtig land dus vol mooie vruchten, vloeiende van melk en honing maar ook een land van krachtige vijanden.

30 Daarop trachtte Kaleb het volk tot bedaren te brengen tegenover Mozes en zeide: Laat ons gerust optrekken en het in bezit nemen, want wij zullen het zeker kunnen vermeesteren.

Kijk, dat was het geloof van Kaleb. Zijn geloof was niet gebaseerd op eigen kracht maar op dat wat God voor hen zou gaan doen.

31 Maar de mannen die met hem opgetrokken waren, zeiden: Wij zullen tegen dat volk niet kunnen optrekken, want het is sterker dan wij.

Zo kunnen wij ook reageren op de reuzen van ongeduld, heftigheid of kwaadheid.

Wij zullen tegen dat volk niet kunnen optrekken, want het is sterker dan wij.

32 Ook verspreidden zij onder de Israëlieten een kwaad gerucht omtrent het land dat zij verspied hadden, door te zeggen:

Het land dat wij zijn doorgetrokken om het te verspieden, is een land dat zijn inwoners verslindt, en alle mensen die wij daar zagen,

waren mannen van grote lengte.

33 Ook zagen wij daar de reuzen, Enakieten, die tot de reuzen behoren, en wij waren als sprinkhanen in onze eigen ogen en ook in hun ogen.

Zij lieten zich intimideren doordat alle mannen daar van grote lengte waren en ze lieten zich intimideren door de reuzen die daar woonden.

Ook koning Saul en zijn mannen lieten zich destijds intimideren door reus Goliath maar David vertrouwde op God en versloeg deze reus met een slinger en een steen.

1 Toen verhief de gehele vergadering haar stem en het volk weende in die nacht.

2 Al de Israëlieten morden tegen Mozes en Aaron; en de gehele vergadering zeide tot hen: Och, waren wij in het land Egypte gestorven, of waren wij in deze woestijn gestorven!

3 *Waarom toch brengt ons de Here naar dit land, opdat wij door het zwaard vallen, onze vrouwen en kinderen ten buit worden? Zou het voor ons niet beter zijn naar Egypte terug te keren?*

4 *En zij zeiden tot elkander: Laat ons een hoofd aanstellen en naar Egypte terugkeren.*

5 *Toen wierpen Mozes en Aaron zich op hun aangezicht ten aanschouwen van de gehele gemeente van de vergadering der Israëlieten.*

6 *En Jozua, de zoon van Nun, en Kaleb, de zoon van Jefunne, die behoorden tot degenen die het land verspied hadden, scheurden hun klederen.*

7 *En zeiden tot de gehele vergadering der Israëlieten: Het land dat wij doorgetrokken zijn om het te verspieden, dat land is buitengewoon goed.*

8 *Indien de Here welgevallen aan ons heeft, dan zal Hij ons in dit land brengen en het ons*

geven, een land, dat vloeit van melk en honig.

9 *Alleen, weest dan niet opstandig tegen de Here, en gij, vreest het volk van het land niet, want zij zijn ons tot spijs, hun schaduw is van hen geweken, en de Here is met ons; vreest hen niet.*

Dat was puur geloofstaal. Zij geloofden in God en niet in hun eigen kracht.

10 *Toen zeide de gehele vergadering, dat men hen stenigen zou. Maar de heerlijkheid des Heren verscheen in de tent der samenkomst aan al de Israëlieten.*

11 *En de Here zeide tot Mozes: Hoelang zal dit volk Mij versmaden, en hoelang zullen zij niet op Mij vertrouwen bij al de tekenen die Ik in zijn midden gedaan heb?*

Er staat in de Hebreeën brief dat het volk niet kon ingaan in het

beloofde land wegens hun ongelooft.

De straf kwam: alle mannen van 20 jaar en ouder mochten het beloofde land niet in. De 10 verspieters kwamen ook om, maar Jozua en Kaleb bleven in leven.

45 jaar later lezen we weer iets over Kaleb. Dat staat in Jozua 14:11 waar staat:

10 Welnu, zie, de Here heeft mij in het leven behouden, zoals Hij beloofd heeft. Het is nu vijftig jaar, sedert de Here dit woord tot Mozes gesproken heeft, gedurende welke tijd Israël in de woestijn rondgetrokken heeft. Welnu, zie, ik ben heden vijftig jaar oud;

11 Ik ben thans nog even sterk als toen Mozes mij uitzond; de kracht, die ik nu bezit is dezelfde als die ik toen had, kracht om te strijden en om uit en in te gaan.

12 Geef mij daarom dit bergland, waarvan de Here te dien dage gesproken heeft, want jij zelf hebt toen gehoord, dat daar Enakieten zijn met grote, versterkte steden; wellicht zal de Here met mij zijn en zal ik hen verdrijven, zoals de Here gesproken heeft.

13 Toen zegende Jozua hem, en hij gaf aan Kaleb, de zoon van Jefunne, Hebron ten erfdeel.

Kaleb wilde graag een gebied veroveren waar grote versterkte steden waren en waar reuzen woonden. De Here was met hem en hij heeft deze reuzen verdreven.

Nu iets over de dochter van Kaleb, die Aksa heet.

Daarover lezen we in Jozua 15:16/19 waar staat:

14 En Kaleb verdreef vandaar de drie Enakieten: Sesai, Achiman en Talmai, zonen van Enak.

15 Vandaar trok hij op tegen de inwoners van Debir. De naam

van Debir was tevoren Kirjat-sefer.

16 Toen zeide Kaleb: Wie Kirjat-sefer slaat en het inneemt, die geef ik mijn dochter Aksa tot vrouw.

17 Otniel nu, de zoon van Kenaz, de broeder van Kaleb, nam het in; en hij gaf hem zijn dochter Aksa tot vrouw.

18 Bij haar aankomst haalde zij hem over om van haar vader bouwland te vragen. Daarop sprong zij van de ezel af, en Kaleb zeide tot haar: Wat hebt gij?

19 Zij zeide: Geef mij toch een huwelijksgift; nu gij mij een dor land gegeven hebt, geef mij ook waterbronnen. Toen gaf hij haar de hooggelegen en de laaggelegen bronnen.

Aksa was niet tevreden met een stuk dor land, wat zij gekregen had van haar vader Kaleb. Zij wilde ook waterbronnen hebben en ze kreeg die overvloedig.

Ook dat hebben wij nodig in ons leven: de waterbronnen van de Geest zodat het dorre land vruchtbaar zal worden.